

Składając skargę od decyzji organu II instancji dotyczącej udzielenia zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób. Strona powołała się na swój interes prawny wynikający m.in. z art. 22a ust. 1 pkt 2 u.t.d., który w jednostce redakcyjnej oznaczonej lit. a stanowi, iż organy mogą odmówić udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym, w przypadku, gdy zostanie wykazane, że projektowana linia regularna stanowić będzie zagrożenie dla już istniejących linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników.

Powołany przepis stanowi właśnie podstawę do wywiedzenia interesu prawnego podmiotów, które znalazły się w określonej w nim sytuacji. Jest on powszechnie obowiązującym przepisem prawa, na podstawie którego podmioty te mogą skutecznie żądać ochrony swego interesu w postępowaniu administracyjnym, zyskując tym samym status strony postępowania. Przez zagrożenie dla istniejących linii regularnych należy bowiem rozumieć zarówno zagrożenie finansowe (pod względem rentowności), jak i zagrożenie organizacyjne (z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu). Rozważania organów pozbawione takiej analizy uznać należy za zbyt ogólnikowe i przedwczesne, gdyż zostały przeprowadzone - jak wskazano w zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku - w oderwaniu od stanu faktycznego i prawnego sprawy.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wynika z nich, aby okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione i rozważone. Dodatkowego podkreślenia jednak wymaga, że - jak w dotychczasowym orzecznictwie zasadnie wywodził Naczelny Sąd Administracyjny - przewidziana art. 22a ust. 1 pkt lit. a u.t.d. reglamentacja działalności gospodarczej w zakresie wykonywania transportu drogowego służyć ma przeciwdziałaniu niekontrolowanej, a zatem niszczącej konkurencji, nie zaś nadmiernemu jej ograniczaniu. Nie do przyjęcia jest teza, że jakakolwiek konkurencja jest równoznaczna z takim zagrożeniem.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 marca 2018 r. II GSK 3242/17

Źródło: [CBOSA](#)